

O, lepa senožet, zakaj sem te zapustil? Tako si mi bila draga v zlati pomladi, ki si cvetla v tisočernih rožah; v hladni jeseni, ko si ležala mirna in tiha pred menoj! Zakaj sem vrgel od sebe zakrivljeno palico pastirsko, popustil svojo drago živino in odšel v tuji svet? Pri svoji čredi sem užival srečo, užival bi jo bil lahko do smrti in žalostne misli bi ne bilo k meni. A šel sem v tujino; tu pa ne bom našel nikoli sreče in žalost me bo spremljala na vseh potih. Zakaj sem šel v tujino, zakaj? . . .

Take misli je mislil Andrejec, in v srcu ga je bolelo, da se je smilil samsebi. Oj, šel bi takoj k belim planinam, k stricu Gregi bi stopil in mu rekel: „Ne morem več, stric Grega, ne morem več! — Nimam veselja do zlatarstva in tudi poklica ne. Mrzlo je v tujini; a jaz bi rad živel na zelenih senožetih in pasel živino. To samo me veseli . . . Stric Grega, o zlati stric Grega, vzemite me s seboj na planino!“ — In stric Grega bi ga vzel s sabo, in zlate dneve bi živel tam gori na lepih planinah . . .

Pogledal je Andrejec spet na daljne snežnike. Zahajalo je že solnce v tujini, a vrhovi belih gora so bili že polni zlatih žarkov. Temno je že postajalo okrog njega, a snežniki so še rdeli v rožnih barvah. Iz dalje so mu klicali: Vrne se, vrni k nam! Tu in nikjer drugje ne živi tvoja sreča!

Dolgo, dolgo je še gledal Andrejec na rožne gore, dokler niso potemnele in izginile v mraku. In kakor je prišel vesel na grič kraj mesta, tako žalosten je odhajal proti domu. Od tistega dneva pa mu je šlo delo še težje od rok. Kajti vse njegove misli so hitele k belim snežnikom in so obstajale na širni senožeti pri dragi živini. Bled je postajal Andrejec in dan za dnevom otožnejši. Gospodar je mislil, da je bolan. In ni se zmotil. Zbolel je Andrejec na najhujši bolezní, ki jo pozna le prosti sin planin v mrzli tujini — zbolel je na domotožju.

Počasi so mu minevali dnevi; ob nedeljah popoldne pa je sedel vedno na hribu kraj mesta. Žalostno je gledal v daljave, kjer so se dvigali za zelenimi gorami beli snežniki. Srce mu je bilo težko in oči vse rosne . . .

Tja na južni vrt!

Z Bogom, drobne ptičke,
z Bogom, lastavičke!
Hej, če perutničke
bi imel še jaz!

Pa čez hrib in log
z vami zletel bi
tja na južni vrt,
tja, kjer vesne prt
vedno razprostrt
v solncu se blešči . . .

Bogumil Gorenjko.

